

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1312 Usque Ad Annum 1351

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1767

VD18 9011826X

§. 52. Papa per Nuncios consilia confert cum Imperatore Cantacuzeno.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66305)

in oppugnanda Gebaltarica occupatus: Sæcul. XIV.
 quam capturus jam erat: quando pesti- A. C. 1350.
 lentia gravissime suas in copias sæviente
 correptus & ipse occubuit 26 Martii an-
 nos triginta octo natus. Si per vitam li-
 cuisset, Mauros ex Hispania omnes ex-
 pulsurus fuisse creditur; magnus profe-
 cto Princeps, nisi per annorum viginti
 quatuor concubinatum cum Eleonora
 Gusmana virtutes obscurasset suas. Suc-
 cessorem habuit suum filium Petrum
 quindecim habentem annos cognomento
 postea crudelem.

§. LII.

*Papa per Nuncios consilia confert
 cum Imperatore Cantacu-
 zeno.*

Interim Papa Nuncios Constantinopo-
 lim misit, ut Imperatori Cantacuzeno
 sponderat anno 1348. Hi Nuncii *Sup. §. 42.*
 fuere Guilielmus Emergatus ex Ordine *Vading.*
 Minorum Kiffauræ in Creta Præsul, & *1349. n. 12 &*
 Gaspardus sive Hugo Spertius Domini- *Reg. n. 193.*
 canus Cenedæ in Marchia Tarvisina E- *Rayn. 1350.*
 piscopus. Idibus Februarii anno 1350. *n. 28.*
 Papa eis mandatum dedit, ac duas epi-
 stolas eodem die scriptas, ad Cantacu-
 zenum alteram, alteram ad Assanum
 Constantinopolis Præfectum. Optime
 illos

Sæcul. XIV. illos excepit Cantacuzenus : qui sua in
A. C. 1350. historia sic de iisdem loquitur.

Lib. 4. c. 9.

Papa, cum Imperatoris Legatos omni honore congruo acceptos remitteret, adjunxit eis duos Episcopos plurimis ornatos virtutibus, & in litteris humanis perfectos : quæ illos in congressu suavissimos, & ad persuadendum maxime idoneos reddebant. Et vero volupe Imperatori erat quotidie cum eis colloqui : ac illi ea, quæ ad suum negotium pertinentia quovis die ab ipso audierant, perquam accurate scribebant omnia, ut ad Papam referrent. Et postquam memoraverat ea, quæ Nuncii tam de bello contra ethnicos, quam de consensu Ecclesiarum Papæ nomine proposuerant; addit: Imperator ante omnia significabat gratum erga Papam animum pro tanto ejus in se amore, & pro voluntate frangendi vires hostium Christiani nominis. Tum pergit : Bellum in hos barbaros dupliciter mihi placet ; quia & proderit toti orbi Christiano ; & ipse partem ejus capiam. Etenim naves, arma, equos, ærarium, & quidquid meum est, huc impendam futurus felix ipsam periculis exponendo vitam.

Ecclesiarum concordiam quantis cupiam votis, explicando non sum. Dicam solummodo, si huc nihil esset opus nisi me mactari, non modo jugulum, sed & cultrum

cultrum præberem lubens. Attamen tantum ponderis negotium magnam circum-
 Sæcul. XIV.
 A.C. 1350.
 spectationem postulat. Nec enim de com-
 modo terreno, sed de bonis cœlestibus,
 ac de fidei puritate agitur. Haud oportet
 hac in re sibi ipsi fidere, quasi aliquis
 solus cognitionem tam altam posset asse-
 qui. Hinc primitus profluxit dissidium
 Ecclesiarum. Nam si anthores dogma-
 tum, quæ modo tuetur Ecclesia Roma-
 na, non sibi confidissent ipsis, neque cæ-
 teros sprevisent Præsules, sed iis liber-
 tatem examinis reliquissent, non tam lon-
 ge processisset malum. S. Paulus ea, quæ
 Gal. 2. v. 2.
 docuit, cum Apostolis communicavit, ne
 incassum, ut ait, curreret.

Contrarius agendi modus non bene
 vertit Imperatori Michaëli primo ex Pa-
 læologis; immo auxit discordiam. Ego
 ipse non credo, mihi ante decisionem
 concilii universalis unquam persuasum
 iri, ut me rebus addicam novis, vel a-
 lios cogam id facere. Quibus vis inten-
 tatur, illi mox aures claudunt, ut ne pri-
 mum quidem verbum audiant. Vos ip-
 sos puto de fide mea non confisuros
 esse, si tam facile, ac sine disquisitione ad
 doctrinam transirem vestram. Nam quæ
 fiducia de rebus novis collocari potest in
 illo, qui non firmiter adhæret opinionibus,
 quas a majoribus accepit suis, & in qui-
 bus est educatus?

p. 736.

Censeo

Sæcul. XIV.

A.C. 1250.

Censeo proinde, ni vobis aliter videatur, habendum esse concilium universale, cui adsint Orientis æque ac Occidentis Episcopi. Hoc congregato nos aberrare a vero non finet Deus: fidelis est. Porro si Asia & Europa Romano, ut olim, subjectæ forent Imperio, concilium apud nos celebrandum esset: Nunc autem id fieri nequit. Papa non potest huc venire; mihi ob bella continua res ardua factu est tam longa profectio. Itaque, si Papæ lubet, conveniemus in quendam locum maritimum inter nos medium; quo ipse Occidentis Episcopos, ego Patriarchas ac Præsules his obnoxios adducemus. Si res Papæ probatur, protinus per nuncium mihi hoc indicet, designetque locum ac tempus concilii. Nec enim parvo spatio mihi erit opus ad congregandos illuc Patriarchas ac Episcopos.

p. 737.

Nuncii hac responsione contenti acceptis muneribus imperatoriis revertentur ad Papam: cui reddita itineris sui ratione diurnum commentarium exhibebere. Clemens confestim misit, qui diceret Imperatori, consilium agendi conventus sibi videri optimum, sed convocandos esse Præsules Occidentis ad destinandum tempus ac locum. Paulo post iterum scribens orabat, ut ne concilii dilatio negligentiae suæ adscriberetur. Nihil

hil ardentius cupio, addebat, quam Ec-
 clefiarum concordiam. Sed Italiae Prin-
 cipes, & maximi Europæ Reges nume-
 rosos parant exercitus, ut se mutuo inva-
 dant: meumque patris communis offi-
 cium postulat, ut pacem inter eos conci-
 liem. Tum nihil antiquius mihi erit,
 quam concilium, ac Ecclesiarum consen-
 sio. Imperator per Joannem ex Gala-
 tensi coenobio Constantinopoli proximo
 Dominicanum, quem ad Papam misit, pro
 pio ejus proposito gratias egit, rogavit-
 que, ut in hoc persisteret. At Clemen-
 tis obitus id extinxit.

Sæcul.XIV.
 A.C.1350.

§. LIII.

*Isidorus moritur. Callistus Patriar-
 cha Constantinopolitanus.*

Interim Constantinopolis alium agnove-
 rat Patriarcham. Isidorus decubuit
 æger ex dedecore ac mœrore ob elusas
 prædictiones suas: somnia quippe sua
 pro divinis habuerat monitis; & ad il-
 la suam agendi rationem conformaverat;
 ut solebant Palamitæ. Longo igitur
 morbo consumptus est exeunte an. 1349:
 postquam sedem tenuerat duobus annis,
 septem mensibus, & quindecim diebus.
 Palamitæ magnopere curabant, ut ei suc-
 cederet aliquis de ipsorum secta: &
 post

*Nic. Greg.
 l.18. c.1.n.2.
 Cant. l.4. c.16
 Hist. Byz.
 to.1. p.37.*